

Тільки разом

Фонд Ігоря Палиці

«Фонд – це серце,
це душа, це те,
що я відчую»

Ігор ПАЛИЦЯ

www.tilkyrazom.com.ua

№ 39 від 27 жовтня 2016 року

tilkyrazom@gmail.com

ПІДТРИМКА МОЛОДІ

Уже п'ять років поспіль Фонд Ігоря Палиці «Тільки разом» підтримує активну молодь, яка демонструє високу успішність у навчанні та громадському житті. Головна мета програми «Підтримка обдарованої молоді» – допомагати талановитим студентам самовдосконалюватися, розвивати наукові та творчі здібності у рідному краї. Саме з цією метою було запроваджено іменну стипендію Фонду.

Кількість охочих отримувати стипендію щороку збільшується. Цього семестру участь у конкурсі взяло близько ста людей – це талановиті студенти луцьких вишів, коледжів, технікумів та ВПУ, які навчаються на II-VI курсах. Окрім успіхів у навчанні й громадської активності, претенденти на стипендію написали і презентували есе «Моя інвестиція у розвиток Волині». Опісля публічного захисту журі обрало 38 переможців – тих, чії ідеї варті відзнаки й можуть бути втілені у життя.

Як зазначила перший заступник голови правління Фонду «Тільки разом» Лариса Тарасюк, комісії було дуже складно відбирати проекти, адже всі подали свої найкращі напрацювання. Вона зауважила, що Фонд готовий підтримувати стипендіатів у реалізації проектів, адже багато з них близькі до програми Фонду.

– Нам хочеться, щоб ваші пропозиції не залишилися на папері. У нас є задум і можливості на базі одного з Офісів розвитку кварталу започаткувати Клуб стипендіатів Фонду, де разом можна було б подумати, як працювати над втіленням ваших ідей у життя, – додала Лариса Тарасюк.

– Сьогодні ви приєдналися до великої родини стипендіатів Фонду, яка вже налічує понад тисячу молодих волинян, – звернувся до студентів заступник голови правління Фонду Орест Маховський. – Це один з наших перших проектів. Він передбачає інвестиції у молодь і в розвиток області. Пишаємося, що ви обрали волинські навчальні заклади, а не поїхали за кордон чи у великі міста. Волині дуже потрібні молоді, креативні й талановиті люди. Сподіваємося, стипендія допоможе вам реалізуватися в тих справах, які ви представляли на конкурсі.

Він порадив студентам взяти зі своїх навчальних закладів максимальні знання, щоб підготуватися до дорослого трудового життя.

– Пам'ятайте: найвища цінність – це ваші ідеї та думки, які реалізуються і приносять користь волинянам, Україні загалом. Стипендія – це не просто гроші, які ми вам даємо для розвитку. Це аванс, яким ви приєднуєтеся до тих справ, що їх несе для волинян Фонд, – додав Орест Маховський.

Серед стипендіатів були новачки, які вперше взяли участь у проекті, та ті студенти, що вже отримували стипендію Фонду. Для Назара Дубини, студента економічного факультету Східноєвропейського національного університету імені Лесі Українки, це друга поспіль перемога. А до того в хлопця було ще дві невдалі спроби участі у проекті.

Назар – член студентського самоврядування. Власне там і навчився, як правильно писати проекти, щоб вони були якомога до-

ВЕЛИКА РОДИНА СТИПЕНДІАТІВ ФОНДУ

сконалішими. Бо для того, щоб бути стипендіатом Фонду, недостатньо гарно написати проект і мати відмінні оцінки у заліковій книжці. Потрібно брати активну участь у громадській та науковій діяльності, що й робить хлопець.

Торік Назар переміг із проектом «Креативна лабораторія». Завдяки стипендії його вдалося втілити у життя. Цьогоріч студент продовжив працювати у цьому напрямку.

– Мій проект називається «Антикінотеатр». Його відмінність у тому, що люди платитимуть не за фільм, який переглядають, а за час перебування, – ділиться планами переможець. – Свій проект я позиціоную як осередок розвитку кіномистецтва на Волині. Упевнений, що цю ідею вдасться реалізувати.

Колегам-студентам, яким цього разу не вдалося перемогти у проекті, Назар Дубина побажав не опускати рук, а врахувати помилки та удосконалити свою роботу.

Студент Луцького національного технічного університету Олександр Усік, який

також отримуватиме стипендію Фонду, працює над проектуванням доріг Луцька. Хлопець розробляє комп'ютерну програму, яка буде аналізувати стан доріг, порівнювати його з європейськими зразками. Зі слів хлопця, на базі отриманих знань в онлайн режимі можна буде швидко корегувати архітектуру доріг.

– Щоб удосконалити або поремонтувати дорогу, потрібно все прорахувати. На це треба багато коштів, адже працю людей, які це робитимуть, потрібно оплачувати. Моя програма зможе замінити цих людей, – ділиться планами Олександр.

Свою стипендію студент планує використовувати саме для вдосконалення проекту.

Дмитро Березюк навчається у Луцькому вищому професійному училищі будівництва і архітектури. Хлопець провадить активну громадську діяльність. Також Дмитро – учасник клубу «Бурштиновий вовк», який займається історичною реконструкцією.

– Ми влаштуємо показові бої, в яких

відтворюємо побут, мистецтво, костюми певної епохи та сам бій, – розповідає студент. – Спочатку хотіли реконструювати Русь і Скандинавію, але, оскільки Луцьк був столицею Литовського князівства, то реконструюємо Велике князівство Литовське XIII-XV століть.

Дмитро каже, що в Україні такі клуби достатньо розвинуті, але, оскільки це не офіційний вид спорту, то його не підтримує держава.

У вільний час хлопець малює. Його роботи – це портрети на українську тематику. Свою стипендію студент планує використати для завершення серії картин, яку розпочав торік.

Чимало представлених на конкурсі проектів стосувалися допомоги дітям, культурно-просвітницької роботи, розвитку територіальних громад. Стипендія Фонду Ігоря Палиці «Тільки разом» – це стимул для здібних студентів працювати над своїми проектами та реалізовувати їх.

Ірина ЮЗВА

Обдарованій молоді – можливості для розвитку

Фонд Ігоря Палиці «Тільки разом»

м. Луцьк, вул. Винниченка, 26
тел. (0332) 78-22-08, 78-22-07

ШКІЛЬНІ ВБИРАЛЬНІ: КОМФОРТ У СІЛЬСЬКИХ ШКОЛАХ СПІЛЬНИМИ ЗУСИЛЛЯМИ

Останнім часом медики нарікають на незадовільний стан здоров'я школярів. Між тим, однією з причин такої сумної статистики, про яку не говорять у голос, є вуличні шкільні вбиральні. І це питання для сільських шкіл не менш важливе, ніж модернізація навчального процесу.

Роботу над поліпшенням комфорту в сільських навчальних закладах влада Волині розпочала ще в 2010 році. Тоді на обласному рівні вирішили: санітарні кімнати мають бути лише в приміщенні.

Роботи почалися, але просувалися повільно. Адже в області чимало шкіл розташовані у старих будівлях, де вбиральня передбачена лише надворі.

Станом на 2016 рік на Волині налічувалося майже сім десятків шкіл без внутрішніх вбиралень. На думку голови обласної ради Ігоря Палиці, до початку навчального року їх потрібно було облаштувати. Про це йшлося під час координаційної ради з головами райрад.

Відповідно до рішення обласної ради від 14 липня, місцевим бюджетам було спрямовано субвенцію в 5 мільйонів 25 тисяч гривень. Кошти виділяли на будівництво вбиралень «з нуля». А школам, у яких, згідно з типовими проектами, санітарні кімнати були передбачені, кошти не перепали. Така ситуація виникла в ЗОШ I-III ступенів села Суходоли Володимир-Волинського району.

Наша школа збудована в 1971 році. Внутрішні вбиральні там були, однак не функціонували, – каже директор навчального закладу Віктор Рупша. – Тож ми вирішили звернутися по допомогу у володимир-волинське представництво Фонду Ігоря Палиці «Тільки разом».

Спочатку батьки школярів об'єдналися у громаду й виготовили проектно-кошторисну документацію на відновлення

санвузла. Відповідне звернення подали у липні 2016 року.

На умовах співфінансування із Фондом у школі замінили вікна та зробили реконструкцію трьох санітарних кімнат, у яких повністю замінили сантехніку. Це значно покращило санітарно-гігієнічний стан навчального закладу. Адже у Суходолах здобувають шкільну освіту діти ще із трьох навколишніх сіл – Новосілок, Дігтева та Ласкова. Усього – 146 учнів, – зазначила керівник представництва Фонду у Володимир-Волинському районі Вікторія Кашуба.

Завдяки Фонду вдалося облаштувати санітарну кімнату і в Машівському НВК «ЗОШ I-III ступенів – дитячий садок» Любомльського району. Школу відвідують 156 дітей, із них 66 – учні початкових класів.

Сучасне приміщення побудовано 1992 року, але з часом воно виявилось затісним для всіх учнів. Тому першокласники та дошкільнята навчаються у сусідньому, в якому нема санітарного вузла. У туалет дітки ходили через подвір'я аж у головний корпус. Батьки неодноразово просили створити належні умови для навчання та перебування малюків у школі. Нарешті взялися за справу самі.

Ініціативна група батьків звернулася до любомльського представництва Фонду Ігоря Палиці «Тільки разом», – зазначила керівник представництва Лариса Солом'янюк. – Ми запропонували зробити ремонтні роботи силами громади, щоб здешивити загальну вартість проекту.

Батьки та працівники школи активно долучилися до роботи: підключили до санітарної кімнати водопостачання, підвели освітлення, виклали облицювальну плитку.

Громади довели, що спільними зусиллями цілком реально створити комфортні умови для дітей.

Оксана ХВЕДЧЕНЯ

У непростий для держави час суттєвих змін зазнає якість освіти в Україні. Через нестачу підручників для учнів 4-7 класів батьки змушені за власні кошти роздруковувати потрібний матеріал. У міських школах альтернативою книжкам стали гаджети, що з ними замість підручників діти ходять на уроки. Із технічним прогресом щороку змінюється і оснащення в кабінетах навчальних закладів. Уже стало доброю традицією в кожному класі встановлювати комп'ютер та телевізор – цим теж можуть похизуватися міські заклади. В інших умовах доводиться здобувати знання дітям, які навчаються в селах.

У НОГУ З ЧАСОМ

Село Одерати розташоване за 20 кілометрів від Луцька. Там живе понад 300 людей. До сільської ради входять також села Йосипівка та Сьомаки. Дітей шкільного віку гуртує навчальний заклад в Одерадах, який відвідують учні цих населених пунктів. На уроки вони щодня дістаються рейсовим автобусом. Після занять часто доводиться чекати на транспорт, аби доїхати додому. Та це не єдина проблема, якою переймається громада. Через мізерне державне фінансування освіти батьки вже звикли

ЯКІСНІ УМОВИ – ХОРОШІ ЗНАННЯ

за власні кошти робити ремонт у приміщеннях школи та купувати потрібний матеріал.

Щороку умови навчання змінюються, вносять корективи й сучасні технології, які комусь полегшують, комусь ускладнюють життя.

У нашій школі є лише п'ять комп'ютерів у кабінеті інформатики. Батьки допомогли покращити і матеріальний стан навчального закладу, однак технічних засобів бракує. Важко в сучасних умовах навчати дітей, готувати до олімпіад чи конкурсів. Адже зазвичай на конкурсах потрібно щось презентувати на комп'ютері. Як це можна ефективно робити, коли деякі діти на ньому не працювали? – бідкається заступник директора школи Тетяна Угринович.

КАБІНЕТ ОБЛАШТОВУВАЛИ П'ЯТЬ РОКІВ

У школі – 11 кабінетів. Учителі шукають різні можливості, щоб осучаснити вигляд класних приміщень. Завуч школи, за сумісництвом учитель української мови та літератури Тетяна Угринович облаштувала кабінет теперішніх шестикласників п'ять років. Жінка пригадує той час, коли в класі не було меблів для підручників.

П'ять років тому вчителька атестувалася на підвищення кваліфікації та взяла участь в обласному конкурсі «Учитель року», у якому здобула перемогу. За це відділ освіти подарував у кабінет української мови меблеву стінку. На цьому активісти школи не зупинилися, хотіли повністю осучаснити бодай один кабінет.

Ми звернулися по допомогу до Фонду Ігоря Палиці «Тільки разом». Для повного завершення кабінету нам потрібно було придбати стенди, телевізор та комп'ютер, – каже Тетяна Угринович.

На початку нового навчального року в Одератівській школі навчальний процес змінився на краще. Тепер учні працюють за комп'ютером та виступають із проектними роботами. Тетяна Саламова навчається у шостому класі. Представляє навчальний заклад на конкурсах з української мови та олімпіадах з математики. Часто виборює призові місця на обласних етапах. Нова техніка, переконана дівчина, покращить рівень навчання, стенди вже ставали учням у пригоді.

У програмі з української літе-

ратури є тема «Література рідного краю», на цих уроках учнів знайомлять із видатними постатями Волині. Щоразу вчителі запрошують талановитих волинців, аби учні могли з ними поспілкуватися. Цього разу діти знайомилися з творчістю поетеси Наталії Бугай та композиторки Галини Васіної. На зустрічі побували і представники Фонду Ігоря Палиці «Тільки разом».

Усе те, що зараз вкладаємо в дітей, отримаємо у майбутньому. Важливо дбати про розвиток учнів з самого дитинства та підтримувати їхні досягнення. Тому робимо й надалі разом усе найкраще для наших дітей, – зазначила спеціаліст представництва Фонду в Луцькому районі Наталія Рубльова.

Людмила ПАСТУШОК

«ПРОБЛЕМИ ЗАЛИШИЛИСЯ ТІ Ж, ЛИШЕ БІЛЬ ЗАХОВАВСЯ»

Нерідко військовослужбовці, які пройшли крізь жахіття війни, яким вдалося вистояти у боротьбі з ворогом, після демобілізації залишаються наодинці зі своїми проблемами. «Зігрий душу» – проект, який Фонд Ігоря Палиці «Тільки разом» реалізовує спільно з волонтерами. Його мета – допомогти тим, хто повернувся з передової, адаптуватися до мирного життя. За три роки реалізації проекту відбувся 21 заїзд, реабілітацію пройшли понад 350 військовослужбовців.

«Хлопцям потрібно допомагати в соціалізації, неважливо, коли вони повернулися – два роки тому чи щойно. Проблеми залишилися ті ж, лише біль заховався, – зазначає керівник проекту «Зігрий душу» Анна Лисакова. – Ці хлопці побачили ціну життя. З ними потрібно працювати для того, щоб вони змінювали наше соціальне життя».

Тижнева програма реабілітації включає психологічну допомогу, соціальну адаптацію, відпочинок та лікування у санаторії, рефлексотерапію, коли учасники проекту малюють, виготовляють гончарні вироби. Також у рамках реабілітації відбуваються патріотичні заходи.

Анна Лисакова додає: особливість роботи волонтерів проекту полягає в індивідуальному підході до кожного учасника. Когось потрібно вмовляти, когось підтримувати, з кимось... сваритися. Участь у реабілітації можуть взяти усі охочі військовослужбовці. Головний пріоритет – бажання їхати і працювати над собою та наявність статусу учасника бойових дій. Ще одна вимога – повна відмова від алкоголю на період реабілітації.

АРМІЯ МАЄ РУХАТИСЯ

Горохівчанин Микола Бернадський воював на сході в лавах батальйону «Волинь». З передової чоловік повернувся рік тому. Про Дебальцеве і Горлівку, які довелося захища-

ТІ, ХТО ЗНАЄ ЦІНУ ЖИТТЯ

ти від загарбників, Микола згадує неохоче. Після демобілізації підписав контракт. Наразі працює начальником відділення у Горохівському районному військовому комісаріаті. Микола Бернадський разом з іншими військовослужбовцями проходить реабілітацію на базі санаторію «Пролісок». Чоловік зазначає, що такі заходи українці потрібні для демобілізованих бійців. Вони допомагають відволіктися від буденності та зібратися з думками.

«Наша армія деградує. Ми два роки стоїмо в окопах. Армія має рухатися – або наступати, або здаватися. Стояти на місці, щодня втрачаючи хлопців, неправильно. І це не лише моя думка, – запевняє Микола Бернадський. Проте військовослужбовець додає, що деякі зрушення таки є. – Дуже хороший крок – створення контракту. Це заохочує людей йти до війська, адже в останні хвили мобілізації добровольців було мало».

Доки розмовляємо з паном Миколою, помічаємо у фойє хлопця. До останнього не хочеться вірити, що він, попри юність, вічна-віч зустрічався з війною та проходить реабілітацію. Але це так.

ПОВНОЛІТТЯ ЗУСТРІВ НА МАЙДАНІ

Війна для Богдана Морозова, так звали хлопця, розпочалася з Майдану. 18-річчя він зустрів у Києві. Саме тоді розпочалися жорстокі протистояння у серці столиці. Той день на все життя закарбувався в пам'яті не лише Богдана, а й усього українського народу. Він увійшов у історію як Криваве Водохреще.

Після Майдану був батальйон «Азов», далі – війна, яку в нас ще досі називають АТО. Два місяці тому Богдан був звільнений у запас. Про реабілітацію у «Проліску» хлопець дізнався випадково від друзів.

«Для мене це дуже цікавий проект. Те, що ми беремо участь у ньому – великий плюс для кожного. Тут цікава програма, спрямована на оздоровлення і врегулювання психіки, адже не всі можуть самостійно впоратися з особистими проблемами, – розповідає Богдан. – Учора ми малювали. Кажуть, що це спеціальна програма реабілітації. Ти ніби знаходиш якісь потаємні закутки в голові й висвітлюєш їх на малюнку. Організатори докладають багато зусиль під час роботи з нами. Дуже приємно, що вони роблять це від душі».

Головний менеджер у соціальній сфері

Фонду Ігоря Палиці «Тільки разом» Оксана Демчук передала вітання учасникам програми від засновника Фонду Ігоря Палиці, який підтримує проект реабілітації військовослужбовців «Зігрий душу».

«Ігор Палиця і люди, які з вами працюють, виконують ту роботу, яку мала би робити держава. Ми розуміємо, що треба підтримувати тих, хто, ризикуючи життям, захищає нас. Тому, якщо у вас є певні проблеми чи питання, ви можете звернутися з ними у представництва Фонду, які працюють у кожному районі області», – зазначила Оксана Демчук.

Ірина ЮЗВА

У Луцьку презентували «Книгу пам'яті» військовослужбовців, які віддали життя, захищаючи територіальну цілісність нашої держави. Інформацію про полеглих героїв фіксували ще з 2014 року. Тоді в інтернеті створили електронну версію книги і вносили дані про солдатів, загиблих на сході України. Фонд Ігоря Палиці «Тільки разом» посприяв організації презентації книги.

Ніщо й ніколи не замінить Русланові Філіпчуку того, що забрала у чоловіка так звана АТО. А вона відібрала сина Ігоря, який героїчно загинув 14 серпня 2014 року в боях біля села Хрящуватого Луганської області. Підбивши ворожий танк, Ігор врятував багатьох побратимів та захистив позиції. У пам'яті близьких і друзів він назавжди залишиться доброю, життєрадісною та справедливою людиною.

– Дуже важко згадувати ті часи. Як кажуть, менше знаєш – міцніше спиш. Це сталося 14 серпня. Тоді було дуже спекотно, більш як 35 градусів. Мій син стояв на блокпості, він не проспав, а зміг зупинити противника, який підкрадався до наших вояків. Ті хлопці, які приїхали, залишилися живими завдяки Ігорю. Якби не він, усі загинули б, – пригадує батько загиблого «айдарівця» Руслан Філіпчук.

Презентована книга – це перший том видання про бійців, які полягли в АТО. У виданні зібрано

ІСТОРІЯ, ЯКУ МУСЯТЬ ЗНАТИ ВСІ

інформацію про військовослужбовців із шести областей: Волинської, Вінницької, Дніпропетровської, Донецької, Житомирської та Закарпатської. Тираж видання – 1200 примірників. Книгу дарують батькам загиблих. Частина примірників передали в міські бібліотеки та музеї.

– Мета видання цієї книги – зберегти пам'ять про те, що ці громадяни України загинули за її світле майбутнє, за наше життя сьогодні, – каже заступник директора Національного військово-історичного музею України Андрій Ілленко.

Співробітник Національного військово-історичного музею України Павло Нетьосов розповідає:

– Коли презентували видання в інших областях, не можна було стримати сліз. Близькі та рідні гор-

тали сторінки та шукали інформацію про брата, чоловіка, дядька, сина. Тоді ми зрозуміли: такі книги потрібні українцям, адже вони мусять знати та пам'ятати тих лю-

дей, які полягли за світле майбутнє країни.

Пошуками та ідентифікацією тіл опікується ціла команда. Починаючи з 2014 року, вони були у

гарячих точках та привозили звідти бійців. Зібрану інформацію про захисників держави публікували в електронному варіанті «Книги пам'яті». Зараз там оприлюднено відомості про 3180 бійців, які героїчно загинули в АТО. Пошуки людей та їхній опис тривають і дотепер.

– Ми ще у вересні 2014 року почали пошук загиблих на Савур-Могили та в Іловайську. Робота не припиняється дотепер, так само оприлюднюємо інформацію про людей, які полягли на полі бою, – розповідає Павло Нетьосов.

Над першим томом видання працювали чотири місяці. Героїв своєї держави мають знати і дорослі, й діти, адже саме ці безстрашні люди віддали життя за мирне майбутнє нашої Батьківщини.

– Це надзвичайно важливе видання для Волині, для всіх наступних поколінь, тому що воно буде нести пам'ять про події, які відбуваються нині. Ми дуже розраховуємо, що політикам вистачить здорового глузду, аби якнайшвидше зупинити цю надуману війну, розв'язану свідомо, – зазначив заступник голови правління Фонду Ігоря Палиці «Тільки разом» Орест Маховський.

«Книгу пам'яті» невдовзі презентують у Житомирі та Ужгороді. Уже на початку 2017 року вийдуть другий том, до якого увійде інформація про захисників з інших областей.

Людмила ПАСТУШОК

ДОБРО У СЕРЦІ

Людина приходить у цей світ для того, аби зуміти бути в ній важливою, значущою, аби радіти життю, любити. Ніхто не хотів би негараздів, лиха ні для себе, ні для тих, хто поряд... Та все ж складається по-різному. Чому так? Кожен це пояснює по-своєму, і в тому є також певний сенс. Так і в лучанина Миколи Прокопчука. Він, як усі діти, навчався у школі, потім – армія, одруження, народження сина, розлучення... Багато в кого так трапляється. Не найкращий життєвий сценарій, та усе ж... І тут – випадок, що перевернув життя із ніг на голову.

«Одного дня влітку я з друзями відпочивав на ставку в Гаразджі й вирішив пірнути у воду з берега, – розповідає Микола. – Було дуже мілко, я пірнув і зламав шию. Коли отямився під водою, зрозумів, що не відчуваю ні рук, ні ніг. Почав ворухити головою, мене побачили, витягнули на берег і першими моїми словами було: «Покажіть мої руки й ноги. Де вони? Я їх не відчуваю!». І тут такий дикий страх на мене напав!».

Коли молодого чоловіка завезли в реанімацію, лікарі констатували перелом шийного відділу хребта. Спочатку боролися за його життя, бо шанси були мізерні, а потім розпочалися довгі місяці лікування. Батьки забрали Миколу до себе, оскільки він потребував цілодобового догляду. Ним опікувалася мама. Лікарі казали чоловікові, що одужання настане уже незабаром і за деякий час Микола зможе встати та піти, жити повноцінним життям. Проте минали дні, тижні, місяці, а з ними танули й ілюзії. «Я мав майже ідеальне здоров'я до травми, а став повністю залежним, – розповідає чоловік. – Це було дуже важко прийняти. І тоді настанала глибока депресія. Не хотілося нікого бачити, ні з ким спілкуватися. Це тривало протягом року, двох. Не було навіть сліз. Не міг почухати й носа собі. Не міг підняти руки...».

Прикутий до ліжка, Микола читав книги, дивився телевизор, але у мозку – жодної світлої думки. Порятунком від апатії та зневіри прийшов в особі директора реабілітаційного

МИКОЛА ПРОКОПЧУК: «Я ВІДЧУВ СЕБЕ ПОТРІБНИМ»

центру християнської церкви. Християни-баптисти уже кілька років поспіль опікувалися реабілітацією людей із порушеннями опорно-рухового апарату. Бажання займатися Микола Прокопчук не мав, але й виходу – теж. У чоловіка була дуже важка травма, на той час він лиш ледь ворухив головою, не міг сидіти. Після обстеження з Миколою почали займатися фізичними вправами, як наслідок – покращився загальний стан, стабілізувався кров'яний тиск, робота нирок, він нарешті зміг сидіти, почав рухати руками, навчився сам їсти і чистити зуби. За допомогою спеціального пристрою почав працювати на комп'ютері.

І ось віднедавна кабінет виріс у великий реабілітаційний центр «Агапе», де допомагають тим, хто не може повноцінно рухатися. Це – здійснена мрія подружжя Більчуків – Сергія і Наталки. Жінка, як і герой нашого

сюжету, прикована до візка. Тому її чоловік і загорівся ідеєю звести такий центр. Те, що здавалося абсолютно нереальним, з Божим благословенням та допомогою небайдужих стало рятувальним колом для людей із обмеженими можливостями. Дерево благочинності у холі центру виросло з імен тих, хто долучився до цієї великої спільної справи, і серед них – Фонд Ігоря Палиці «Тільки разом». Упродовж кількох років Фонд долучався до зведення здравниці. Об'єднані зусилля швидко увінчалися успіхом, аби дарувати надію. У центрі працюють професійні реабілітологи, які використовують прогресивні техніки, формують індивідуальні програми відновлення. В «Агапе» не лише максимально розвивають фізичні можливості, але й навчають пацієнтів, як себе обслуговувати без сторонньої допомоги, наскільки це можливо. А ще важлива реабілітація духовна.

«Я тоді взяв про Бога, побачив, як вони ставляться до мене, до пацієнтів, неповносправних людей, і це вразило, – відверто ділиться Микола. – І тоді почав задумуватися: що буде далі? Які в мене плани? Що я зможу? Тоді відчув себе потрібним. І найбільше, що мені зараз хочеться, – бути комусь потрібним. Комусь допомагаю порадою, комусь на комп'ютері щось можу допомогти. Сина свого я намагаюся виховувати так, щоб він бачив у мені друга».

Син Миколи Антон працює в «Агапе» доглядачем. Йому зараз 18, але хлопець встиг уже збагнути багато важливих речей, пізнати справжні цінності життя.

Миколі ж уже за сорок, після травми минуло 10 років, та він ніби прожив уже два життя, тепер – третє, інше, у якому кожен вчинок свідомий і зважений, бо у напрямку добра й любові:

«Людина за своєю суттю не є доброю, радше злою. Коли я жив у сім'ї, старався робити добро. У своїх очах я був дуже хорошим. Намагався бути чесним, і в мене це виходило. Коли я увірвав у Господа, зрозумів, що робив це тільки для себе, для своєї сім'ї. Зараз, коли в мене є можливість зробити добро і хтось мені дякує, то відповідаю: «Дякуйте Господу!». Тепер чітко розумію: не я добрий, а Бог дає мені це бажання – робити добро на Його славу».

Наталка ПЕТРУК

АНОНС

**Телеканал
«Нова Волинь»**

Дайджест «Тільки разом»

вівторок, **21:30**

повтор: **середа, 12:00**

четвер, 8:30

субота, 10:25

Передача

«3 добром у серці»

вівторок, **19:35**

повтор: **п'ятниця, 19:35**

неділя, 8:50

**Радіостанція
«Луцьк»**

107,3 FM

Дайджест «Тільки разом»

четвер, **14:30**

неділя, 12:30

Радіопередача

«3 добром у серці»

вівторок, **7:45, 17:45**

п'ятниця, 7:45, 17:45

ДАЙДЖЕСТ

СПІЛЬНИМИ ЗУСИЛЛЯМИ

ДЛЯ НАЙМОЛОДШИХ ЛУЧАН ОБЛАШТУВАЛИ ДИТЯЧИЙ МАЙДАНЧИК

Омріяний подарунок на осінні канікули отримали маленькі жителі вулиці Богдана Хмельницького, що у Луцьку. За сприяння Фонду Ігоря Палиці «Тільки разом» у дворі будинків №№34, 36 та 38 облаштували сучасний ігровий майданчик. Тепер батьки спокійні за дитвору, яка охоче бавиться неподалік від дому. Дорослі не натішаються: їхні сини й доньки не просиджують годинами біля телевизорів та комп'ютерів, а гуляють на свіжому повітрі.

– У роки нашого дитинства тут був дитячий майданчик. Однак із часом він вийшов з ладу і його просто демонтували, – пригадує лучанка Валентина Страйста. – А дітям треба ж десь гратися, коли вони гуляють на вулиці.

Пані Валентина разом із активними батьками минулої осені зареєстрували відповідне прохання на сайті Єдиної системи місцевих петицій. Однак їм не вдалося набрати потрібної кількості голосів. Та активісти не опустили рук і звернулися по допомогу у Фонд Ігоря Палиці «Тільки разом».

– Нам пояснили, що за один день такі справи не роблять. Треба спочатку виготовити потрібні документи, узгодити суму внеску громади, – пригадує Валентина Страйста.

Левову частку організаційних робіт довелося виконувати саме пані Валентині, адже жінка перебувала у декретній відпустці. На залагодження усіх непростих процедур із документами пішло чимало часу. Однак старання молоді мами увінчалися успіхом.

– Ми дуже дякуємо Фонду, адже батьки не змогли б викласти понад 20 тисяч гривень на дитячий майданчик. А от 10% від цієї суми – цілком посильний внесок – зібрати вдалося. Тепер у дворі наших будинків красуються сучасні гірки, каруселі, балансир та подвійна гойдалка, – тішиться Валентина Страйста.

Наступної весни батьківська громада планує поставити на майданчику пісочницю та стилізовану дерев'яну хатку, розбити клумби.

Оксана ХВЕДЧЕНЯ

Фонд Ігоря Палиці «Тільки разом»

м. Луцьк, вул. Винниченка, 26
тел. (0332) 78-22-08, 78-22-07

З добром у серці – з любов'ю до людей